

Άτομα με Ειδικές Ανάγκες

Editorial

Αγ. Βαρβάρα, Δεκέμβριος 2010

Το τρίτο τεύχος του περιοδικού μας περιστρέφεται σε έναν άξονα με θέμα την αναπηρία. Έχουμε καταγράψει μέσα από συνεντεύξεις τις φωνές και τα μηνύματα ανθρώπων που ζουν στην πόλη του Ηρακλείου και είχαν την ατυχία να βρεθούν σε αναπηρικό αμαξίδιο. Η ζωή τους ανατράπηκε από τη μία στιγμή στην άλλη, αλλά βρήκαν το κουράγιο και τη στήριξη να συνεχίζουν να ζουν. Απλά διαφορετικά.

Στόχος μας να δώσουμε ένα μήνυμα στα άτομα που έχουν βρεθεί σε αυτή τη θέση να συνεχίζουν να ζουν και να ευαισθητοποιήσουμε τους υπόλοιπους, από εργοδότες μέχρι βιαστικούς οδηγούς.

Ίσως να ήταν πιο αποδοτικό να το τυπώναμε αλλά....

Μέσα σε αυτό το τεύχος επίσης βάλαμε την πνοή της λογοτεχνίας.

Ίσως το ανθρωπάκι που έγινε θεριό της Κατερίνας Βάνδουλα να δίνει ένα πιο ισχυρό μήνυμα από ότι μία ολόκληρη συνέντευξη. Ίσως και το « μη με κάνεις να νιώθω ανάπηρος» το πρώτο ποίημα που έγραψα μέχρι τώρα να περιέχει συμπεκνωμένες αλήθειες που ίσως διαφορετικά θα ήταν βαρετό να δοθούν.

Ίσως και ο «Αναπήρου Βολεψίδης» ένα φανταστικό πρόσωπο, να μας προβληματίσει γενικά στο πόσο βολεμένοι είμαστε.

Το ίσως- ίσως να σταματήσει να υπάρχει στο μέλλον που θα έχουμε περισσότερη εμπειρία. Αλλά μέχρι τότε συγχωρήστε τον ερασιτεχνισμό μας και απλά σας παρακαλούμε να μοιραστείτε τους προβληματισμούς μας.

Με εκτίμηση,
Νινιράκη Αμαλία

Πίνακας Περιεχομένων:

Μη με κάνεις να νοιώθω ανάπηρος (Ποίημα).....	3.
Βάνδουλα Κατερίνα (Δύο Ποιήματα).....	4.
Γιώργος Καπελάκης (Συνέντευξη).....	5.
Γιώργος Σηφάκης (Συνέντευξη)	6.
Ανώνυμος	8.
Γιώργος Καρεμφιλάκης (Συνέντευξη).....	9.
Βολεψίδης Αναπήρου (Σατυρικό)	10.
Γιώργος Κοτζιάς (Συνέντευξη)	11.
ΟΑΕΔ: Πρόγραμμα για ευπαθείς ομάδες.....	13.
Η εξοικείωση των παιδιών με την ιδέα και την εικόνα της αναπηρίας.....	15.
Δικαιώματα ευπαθών κοινωνικά ομάδων κατά την εισαγωγή τους στην τριτοβάθμια Εκπ/ση....	16.

Περιοδικό ΑΝΕΛΙΞΙΣ

Τεύχος 3 – Δεκέμβριος 2010

Ηλεκτρονική Περιοδική Τριμηνιαία Έκδοση του Κ.Ε.Κ. ΑΝΕΛΙΞΙΣ

Υπεύθυνη έκδοσης/σύνταξης: Νινιράκη Αμαλία

Στοιχεία Επικοινωνίας

Αγ. Βαρβάρα Μονοφατσίου, Τ.Κ. 70003, Ηράκλειο Κρήτης

Τηλ. 28940 23 600 email: anelixis@anelixiskek.gr

www.anelixiskek.gr

ΜΗ ΜΕ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΝΙΩΘΩ ΑΝΑΠΗΡΟΣ

Επιμέλεια: Νινιράκη Αμαλία
Διευθύντρια Κ.Ε.Κ. ΑΝΕΛΙΞΙΣ

Μη με κάνεις να νιώθω ανάπηρος

Όταν με κοιτάς από ψηλά. Λίγο ύψος μας χωρίζει.
Τίποτα άλλο. Κάτσε δίπλα μου.

Μην αποστρέφεις το καροτσάκι μου γιατί είναι η απόληξη της μέσης μου.

Η προέκταση του σώματος μου. Με αυτό πορεύομαι πλέον, το διάλεξα και με διάλεξε.

Ναι έγινε κατά ανάγκη, αλλά έγινε.

Και μην ξεχνάς ότι μπορεί να συμβεί στον καθένα μας.

Δεν περιμένεις ότι μπορεί ποτέ να σου τύχει.

Απλά συμβαίνει...

Μη με κάνεις να νιώθω ανάπηρος

Όταν με λυπάσαι και μου φέρεσαι με οίκτο.

Δε θέλω στεναχώρια μόνο την αποδοχή σου ζητάω.

Μη με επιβραβεύεις για κάθε μικρή μου προσπάθεια.

Μπορώ να κάνω πολλά, αλλά αργά, δώσε μου χρόνο και χώρο

Και θα εκπλαγείς πιστεύε με.

Μη με κάνεις να νιώθω ανάπηρος

Κάθε που παρκάρεις στο πάρκινγκ μου. Δεν το επιδιώκω αλλά μου βγαίνει οργή και απογοήτευση.

Συναισθήματα που ένιωσα τότε που κατάλαβα ότι τα κάτω άκρα μου ήταν νεκρά και δε θα περπατούσα ξανά.

Και να ξέρεις ότι έχω καταβάλει μεγάλη προσπάθεια να τα σβήσω και να νιώθω καλά.

Οπότε είναι αμαρτία να μου τα

επαναφέρεις. Σκέψου, εσύ έχεις πιο πολλές επιλογές από μένα.

Μη με κάνεις να νιώθω ανάπηρος

Όταν έρχομαι να σου ζητήσω δουλειά. Το επίδομα δεν αρκεί και το μυαλό και τα χέρια μου λειτουργούν. Να μου δώσεις μία ευκαιρία σου ζητώ και δε θα σε απογοητεύσω. Όπως το κάνεις εσύ όταν ακούς ότι είμαι σε καροτσάκι και με απορρίπτεις πριν καν με συναντήσεις. Μόνο όταν επιδοτείσαι για κανένα πρόγραμμα με θυμάσαι.

Μη με κάνεις να νιώθω ανάπηρος

Κάθε φορά που σε φλερτάρω και εσύ με αποφεύγεις.

Εστίασε σε μένα, στα αισθήματα και στην προσωπικότητα μου.

Και εγώ μπορώ να ερωτευτώ, να αγαπήσω και να δοθώ ίσως περισσότερο από άλλους. Και μετά να ξέρεις εκτιμώ πιο πολύ τώρα κάποια πράγματα που φαίνονται ασήμαντα. Τα εκτιμώ γιατί κάποτε κινδύνευσα να τα χάσω.

Μη με κάνεις να νιώθω ανάπηρος

Όταν σκέφτεσαι τις νύχτες που θα περάσουμε μαζί. Με ενοχλεί να σε βλέπω να κολλάς στις προκαταλήψεις. Ντρέπομαι κάθε φορά που είμαι αναγκασμένος να απολογηθώ για τον αντρισμό μου. Ναι και εγώ μπορώ να το ξέρεις. Ίσως και πιο καλά και από άλλους που δεν είναι ανάπηροι. Λόγω του ύψους της βλάβης της σπονδυλικής μου στήλης ή λόγω της επιστήμης.

Μη με κάνεις να νιώθω ανάπηρος

Μόνο λίγο ύψος μας χωρίζει.

Τίποτα, μα τίποτα άλλο...

Ονομάζομαι Κατερίνα Βάνδουλα και γεννήθηκα το 1977 στο Ηράκλειο Κρήτης. Πέρασα όμορφα παιδικά χρόνια, γεμάτα με στοργή και αγάπη. Τον Σεπτέμβριο του 1994 όμως, είχα ένα τροχαίο ατύχημα, που εξαιτίας του αναγκάστηκα για τα επόμενα τρία χρόνια της ζωής μου, να νοσηλευτώ σε διάφορα νοσοκομεία της Ελλάδος και της Αμερικής, να υποστώ πολλά χειρουργεία σε διάφορα σημεία του σώματος μου, όπως κεφάλι και σπονδυλική στήλη και τελικά να καθηλωθώ σε ένα αναπηρικό αμαξίδιο.

Αυτό όμως δεν κατάφερε να καθηλώσει και το πνεύμα μου. Ούτε και την όρεξή μου για ζωή και δημιουργία. Με την πολύτιμη αγάπη και συμπαράσταση των γονέων μου (Νίκος και Γιάννα) και των αδερφών μου (Βαγγέλης και Νικόλας) συνήρθη γρήγορα από το αρχικό σοκ που μου προκάλεσε το γεγονός κι άρχισα να δραστηριοποιούμαι και πάλι.

Από το 1997 ασχολούμαι με τα κοινά. Ιδρύεται ο Σύλλογος Παραπληγικών, όπου εκλέγομαι πρόεδρος και σκοπός της ζωής μου -την εποχή εκείνη- είναι να βελτιωθούν οι συνθήκες διαβίωσης των παραπληγικών στην Κρήτη.

Την ίδια χρονιά γνωρίζω τον σύζυγό μου Παράσχο Δεσκούλιδη. Το 2001 παντρευόμαστε. Το 2002 αποκτάμε την πρώτη μας κόρη την Χρυσάνθη και το 2003 την δεύτερη, την Ιωάννα.

Από τότε κι έπειτα αφιερώθηκα αποκλειστικά σε αυτές. Στην ανατροφή τους, στην μόρφωση τους και φυσικά στην ψυχαγωγία και διασκέδασή τους.

ΜΑΕΣΤΡΟΣ

Πάνω ... τα άστρα όλα παρόντα

τρεμοσβήνουν ρυθμικά

συνοδεύοντας τους ήχους της νύχτας

με μαέστρο ... το φεγγάρι

Κάτω ... βοές

χωρίς ρυθμό

μηχανές κουρδισμένες λάθος

με μαέστρο ... τον άνθρωπο

Πίσω ... μερόνυχτα

πότε όμορφα

πότε γεμάτα πόνο και απογοήτευση

με απόηχό τους μια μπαλάντα ερωτική

και μαέστρο ... εσένα

Εμπρός ... το μυαλό, η σκέψη, η λογική

να ακολουθούν την ξέφρενη διαδρομή

της αβεβαιότητας και της αγωνίας

με μαέστρο ... το άγνωστο

Μέσα μου ... η καρδιά μου

που παίζει παλαμάκια

στο χορό της αισιοδοξίας και της θέλησης

με μαέστρο ... την ελπίδα

**ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙ
...ΕΝΑ ΘΕΡΙΟ**

Ήταν ένα ανθρωπάκι

τόσο δα πολύ μικρό

που φοβόταν στην ζωή του

να κρατάει τον ρυθμό

Όλοι το 'χαν μαριονέτα

πέρα δώθε, παρα 'κει

στη δουλειά μα και στο σπίτι

του πατούσαν την ψυχή

Χρόνια την εμελετούσε

μες στα μάτια την κοιτούσε

κι ένα βράδυ βροχερό

την επήρε στο φτερό

Πήρε απόφαση μεγάλη

δυνατή και τολμηρή

άνω-κάτω να τα κάνει

και να κάνει νέα αρχή

Είναι απίστευτο το ξέρω

όμως έγινε παιδιά

το μικρό το ανθρωπάκι

γιγαντώθηκε με μιας

Από τότε το πιστεύω

δυνατά το διαλαλώ

ανθρωπάκια αφυπνιστείτε

κρύβουμε ένα θεριό

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΠΕΛΑΚΗΣ

Ο Γιώργος Καπελάκης γεννήθηκε στις 26 Νοέμβρη του 1973 στο Ηράκλειο της Κρήτης και κατάγεται από το χωριό Άνω Ασίτες. Είναι παντρεμένος και πατέρας ενός μικρού αγοριού. Από το 2002 και μετά είναι πρωταθλητής της Ελλάδας στην κολύμβηση στην κατηγορία του (S 2), κάτοχος των πανελληνίων ρεκόρ στα 50μ.ελεύθερο, 100μ. ελεύθερο, 200μ. ελεύθερο, 50 μ. ύπτιο και μέλος της εθνικής ομάδας κολύμβησης ατόμων με αναπηρίες. Στους παραολυμπιακούς αγώνες της Αθήνας το 2004 κέρδισε το χάλκινο μετάλλιο στα 50μ. ύπτιο, την Πέμπτη θέση στα 50μ. ελεύθερο και την όγδοη θέση στα 200μ. ελεύθερο. Το 2005 στο παγκόσμιο κύπελλο στο Μάντσεστερ της Αγγλίας κατέκτησε το ασημένιο μετάλλιο στα 50μ. ελεύθερο.

Το 2006 στο παγκόσμιο πρωτάθλημα στο Ντερμπαν της Νότιας Αφρικής κέρδισε το χάλκινο μετάλλιο στα 50μ. ύπτιο, την τέταρτη θέση 50μ. ελεύθερο και την Πέμπτη θέση στα 100μ. ελεύθερο. Το 2008 στους παραολυμπιακούς αγώνες του Πεκίνου κέρδισε το χρυσό μετάλλιο στα 50μ. ελεύθερο με νέο πανευρωπαϊκό ρεκόρ, το ασημένιο μετάλλιο στα 100μ. ελεύθερο και το χάλκινο μετάλλιο στα 200μ. ελεύθερο και 50μ. ύπτιο. Το 2009 στο πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα στην Ισλανδία κέρδι-

σε το χρυσό μετάλλιο στα 50μ. ύπτιο, το χάλκινο μετάλλιο στα 100μ. ελεύθερο, την τέταρτη θέση στα 50μ. ελεύθερο και την Πέμπτη θέση στα 200μ. ελεύθερο. Την ίδια χρονιά στο παγκόσμιο κύπελλο του Μάντσεστερ της Αγγλίας κατέκτησε το ασημένιο μετάλλιο στα 50μ. ύπτιο, όπως και δυο χρυσά μετάλλια στα 50μ. και 100μ. ελεύθερο στο διεθνές μίτιγκ κολύμβησης στο Ρίο Ντε Τζανέιρο της Βραζιλίας. Τον Δεκέμβριο του 2009 ο Πανελλήνιος Σύνδεσμος Αθλητικών Συντακτών μετά από ψηφοφορία τον ανέδειξε ως τον κορυφαίο αθλητή της χρονιάς.

Επιμέλεια: Νινιράκη Αμαλία
Διευθύντρια Κ.Ε.Κ. ΑΝΕΛΙΞΙΣ

Ο Γιώργος Καπελάκης τον Ιούνιο του 1993 κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας έπαθε τετραπληγία από μία βουτιά στη θάλασσα. Ακολούθησε ένας χρόνος αποκατάσταση στην Αθήνα. Μετά την επιστροφή στο σπίτι του στο χωριό Άνω Ασίτες τα πράγματα ήταν δραματικά. Η ζωή του είχε ανατραπεί. Με σπουδές στα τουριστικά επαγγέλματα θα ακολουθούσε τον τουριστικό κλάδο. Ένα δραστήριο και υγιές άτομο μέχρι πρότινος βρέθηκε εγκλωβισμένο σε αναπηρικό καροτσάκι. Ήταν αθλητικός τύπος από μικρός, με μεγάλη αγάπη στο κολύμπι, αλλά δεν μπορούσε να ασχοληθεί επαγγελματικά λόγω της διαμονής του στο χωριό. Η ζωή του τα πρώτα χρόνια μετά το ατύχημα περιορίστηκε στο διάβασμα, στην τηλεόραση και στο σπίντι. Συναναστροφές πολλές δεν είχε, σε κοινωνικές εκδηλώσεις δεν πήγαινε παρόλο που είχε αρκετές προτάσεις. Είχε καλυφθεί κάτω από το μανδύα της αυτολύπησης και της ανημποριάς. Στα μάτια των άλλων καθρεφτιζόταν μόνο οίκτος και συμπόνια, συναισθήματα που ο ίδιος εξέπεμπε. Ωσπου το πρώτο βήμα της ανεξαρτητοποίησης έγινε μέσω του αυτοκινήτου, που του

αγόρασαν οι δικοί του. Για πρώτη φορά μετά από δύο χρόνια εγκλεισμού ένιωθε μία αίσθηση ελευθερίας. Η ένταξη του στην κοινωνία έγινε με μία ομάδα παιδιών με αναπηρία. Τα ίδια προβλήματα, οι ίδιες ανάγκες, τα ίδια συναισθήματα. Μόνο που κατάφεραν μαζί να κάνουν ένα βήμα πιο πέρα. Να ανακαλύψουν ότι μπορούσαν να κάνουν πράγματα άσχετα από την κατάσταση που έτυχε να βρεθούν. Με την παρακίνηση ενός προπονητή του Παράσχου Δεσκουλίδη ασχολήθηκαν με τον αθλητισμό. Ίδρυσαν το αθλητικό σωματείο «Μεγαλόνησος» του οποίου πρόεδρος εδώ και χρόνια είναι ο ίδιος. Ο Γιώργος από εκεί πήρε το βάπτισμα του πυρός. Δεν είχε κανένα δίλημμα ποιο άθλημα να διαλέξει. Ξεκίνησε με την κολύμβηση, τον κρυφό του καημό. Εκείνη η αγάπη του για το νερό τον είχε ρίξει στον πάτο. Η ίδια όμως μαζί με τις ατέλειωτες ώρες προπόνησης τον ανέδειξε στην κορυφή. Όταν έπεσε για πρώτη φορά στο νερό της πισίνας ένιωσε να ελέγχει το σώμα του και να ξεχνά την αναπηρία του. Μέσα εκεί αισθανόταν ελεύθερος. Δεν είχε στο μυαλό του μετάλλια και τίτλους, αυτά απλά ήρθαν σαν επιβράβευση της επιλογής του να ακολουθήσει αυτό που

είχε πάντα μες στην καρδιά του και της σκληρής προπόνησης.

Γυρνώντας πίσω στο χρόνο, για ένα πράμα μόνο μετανιώνει. Τα τρία χρόνια προσαρμογής που έμειναν ανεκμετάλλευτα. Τα αναφέρει ως χαμένα χρόνια. Και υποστηρίζει ότι όσο πιο σύντομα αφήσει πίσω του ένα άτομο με αναπηρία, που την έχει αποκτήσει κατά τη διάρκεια της ζωής του, πίσω τον εγκλεισμό στην αυτολύπηση και καταφέρει να προχωρήσει μπροστά τόσο πιο κερδισμένο θα είναι.

Εκτός των άλλων αναφέρει.: «Οι εποχές έχουν αλλάξει σήμερα και η κοινωνία αντιμετωπίζει τα άτομα με αναπηρία πλέον διαφορετικά. Ένας βασικός λόγος που συντέλεσε στη διαφορετική αντιμετώπιση της αναπηρίας ήταν και η διεξαγωγή των παραολυμπιακών αγώνων του 2004 στην Αθήνα. Σημείο καμής για την Ελλάδα, που βρισκόταν αρκετά πίσω στην αντίληψη του κόσμου για την αναπηρία, από άλλες χώρες. Για πρώτη φορά οι Έλληνες είδαν ότι και τα άτομα με αναπηρία μπορούν να κάνουν πολλά. Αρκετά από τα άτομα με αναπηρία κατόρθωσαν να βγουν από το περιθώριο. Κάποια από αυτά έγιναν ινδάλματα για νεαρότερα άτομα με το

ίδιο πρόβλημα αλλά και για πολύ «υγιή κόσμο.»

«Στα δώδεκα χρόνια με την ενασχόληση μου με τον αθλητισμό είδα πολλά άτομα με αναπηρία που μετά από τους πρώτους μήνες ύστερα από το ατύχημα κατάφεραν να το ξεπεράσουν και να συνεχίσουν τη ζωή τους σε φυσιολογικούς ρυθμούς .

Η προτροπή μου στα άτομα με αναπηρία είναι να ασχοληθούν με κάτι που τους αρέσει. Κάτι που θα μπορεί να τους κάνει να νιώθουν πληρότητα και να γεμίσουν τη ζωή τους. Από μόνο του

τίποτα δε γίνεται. Όλα θέλουν μεγάλη προσπάθεια και πολλή δουλειά. Ας προσπαθήσουμε κάτι ανεξαρτήτου αποτελέσματος. Δεν έχει σημασία το αποτέλεσμα της προσπάθειας, αλλά η ίδια η προσπάθεια. Γιατί μέσα από αυτήν αντλούμε μία ασύγκριτη ικανοποίηση που μας διατηρεί ζωντανούς. Γιατί τι είναι η ζωή; Ένας ατέλειωτος αγώνας. Κρύβει όμως θησαυρούς διαθέσιμους από όποια θέση και να βρισκόμαστε και είναι αμαρτία να μην μπορούμε να τους αγγίζουμε και συνάμα η ζωή είναι τόσο σύντομη και είναι κρίμα να την αφή-

νουμε να περνά ανεκμετάλλευτη από δίπλα μας ενώ υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που μπορούμε να κάνουμε και να τα χαιρόμαστε. Ας αφήσουμε την οικογένεια και τους φίλους να ζεστάνουν την ψυχή μας και να δώσουμε το χώρο που χρειάζεται η προσωπική θέληση να αναπτυχθεί.

Είναι εγκληματικό να χάνεται χρόνος. Το να περιμένεις ένα θαύμα είναι ουτοπία.. Να το προκαλείς όμως και να προσπαθείς για αυτό ζωή.»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΗΦΑΚΗΣ

Ο Γιώργος Σηφάκης είναι ένα από τα χιλιάδες θύματα τροχαίων στη χώρα μας. Έπεσε στο βωμό της ταχύτητας και της αδρεναλίνης. Η ζωή του πριν το ατύχημα περιστρεφόταν γύρω στις μηχανές και στα γκάζια. Αυτά έσβησαν μετά τη σύγκρουση και την τελική απογείωση του στο αναπηρικό καροτσάκι. Το προφίλ στο κινητό του μένει ίδιο η μηχανή του. Η ίδια που τον έφερε σε εκείνη τη θέση. Τα χρόνια που ακολούθησαν τη μετάβαση εκείνη δύσκολα. Στην αρχή γεμάτα πόνο και οργή στη συνέχεια γεμάτα αγώνα και προσπάθεια για αποκατάσταση και ζωή. Στάθηκε όμως τυχερός γιατί δίπλα του είχε την

οικογένεια του. Και όσο τη μεγάλη του αγάπη την ταχύτητα την ξαναβρήκε αυτή τη φορά κάπως διαφορετικά από τη μηχανή στο χειρήλατο.

*Επιμέλεια: Νινιράκη Αμαλία
Διευθύντρια Κ.Ε.Κ. ΑΝΕΛΙΞΙΣ*

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Πότε και πως έμεινες ανάπηρος Γιώργο;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΗΦΑΚΗΣ: Χτύπησα τον Ιούλιο του 1993 με τη μηχανή μου, την τελευταία μέρα πριν τη πουλήσω. Ήμουν μόλις δεκαεννιά χρονών τότε. Τη μεγαλύτερη όμως ζημιά στην σπονδυλική μου στήλη, την έπαθα κατά τη μεταφορά. Με βρήκαν στο δρόμο και με μετέφεραν καθιστό.

Για μήνες ήμουν κλινικά νεκρός. Εξαιτίας του πατέρα μου με διασωλήνωσαν με δικά μας έξοδα, αφού δεν μου έδιναν ελπίδα ζωής στο δημόσιο νοσοκομείο, με πήγαν σε ένα ιδιωτικό στην Αθήνα. Εκεί ήμουν για αρκετό σε κα-
ταστολή.

Είχα σπάσει κλείδα και μου αφαίρεσαν ένα πλευρό. Ήμουν τυχερός που δε χτύπησα στο κεφάλι γιατί φορούσα κράνος. Και κάνω έκκληση σε όλους που θα διαβάσουν αυτή τη συνέντευξη να μην ανεβαίνουν πάνω στη μηχανή χωρίς να φορούν κράνος.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Θυμάσαι τίποτα από εκείνη την περίοδο;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΗΦΑΚΗΣ : Όχι, το μόνο που μου έλεγαν ήταν ότι ο παλμογράφος κινούνταν πιο έντονα μόνο όταν η μητέρα μου έμπαινε στο δωμάτιο και μου μιλούσε.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Οι πρώτες αντιδράσεις σου όταν συνήλθες και ένιωσες τα άκρα σου νεκρωμένα;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΗΦΑΚΗΣ : Δεν ήθελα να το πιστέψω ότι θα συνέχιζα τη ζωή μου έτσι. Σκεφτόμουν ότι καλύτερα ήταν να είχα πεθάνει κατά την πρόσκρουση.

Μετά που βγήκα από την εντατική έκατσα επτάμισή μήνες στο ίδρυμα αποκατάστασης αναπήρων στους Αγίους Αναργύρους. Ίδρυμα σκέτο, δε μου έκαναν τίποτα το μόνο που έμαθα ήταν από το καρότσι στο κρεβάτι, ήμουν πολύ χτυπημένος και δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Τον πρώτο καιρό η κατάσταση ήταν δραματική. Η

ζημιά που είχα πάθει ήταν μεγάλη και δεν μπορούσα να κουνήσω εκτός τα κάτω άκρα μου και τα πάνω. Δεν μπορούσα να αυτοεξυπηρετηθώ. Ήμουν σαν ένα μωρό. Ευτυχώς όμως που είχα τη στήριξη των δικών μου από την πρώτη στιγμή. Αλλά αισθανόμουν πολύ άσχημα που τους είχα βάλει στη διαδικασία να με φροντίζουν συνεχώς ιδιαίτερα η μητέρα μου. Αισθανόμουν άχρηστος και εντελώς ανήμπορος. Ήταν φοβερό να εξαρτιέσαι για τα πάντα από τους άλλους. Μου έφταιγαν όλα και αισθανόμουν μία εκρηκτική οργή. Είχα συνεχώς τάσεις αυτοκτονίας. Μία μέρα το επιχειρήσα κιόλας αλλά ευτυχώς γλίτωσα με μερικές γρατζουνιές. Μέχρι που ένα βράδυ μου είπε μια γνωστή να πάρω ένα παιδί από τη Θεσσαλονίκη που είχε κάνει αποκατάσταση στη Γερμανία και πήρα τηλέφωνο έτσι για να τον γνωρίσω δεν ήξερα ότι ένας παραπληγικός κάνει τα πάντα. Τότε μου είπε ότι παντρεύεται. Τον ρώτησα είναι ανάπηρη; Μου είπε όχι και ότι κάνει τα πάντα. Είχε χτυπήσει πιο ψηλά από μένα και έτσι είχε μεγαλύτερη αστάθεια. Έκανε τα πάντα μόνος του. Ενάμισι χρόνο είχα να μπω στη μπανιέρα. Ξεκίνησα από εκεί μπήκα στο μπάνιο. Ότι έκανες όρθιος

με τα πόδια θα το κάνεις και με τα χέρια, μου έλεγε, μόνο που δε θα μπορείς να ανέβεις σε σκαλοπάτι. Εκείνο το βράδυ άλλαξε η ζωή μου. Το πιο ωραίο μου πρωινό ήταν όταν ντύθηκα μόνος μου επιτέλους. Από την υπερένταση δεν μπορούσα να κοιμηθώ όλη νύχτα. Δυο ώρες έκανα να ντυθώ τώρα σε πέντε λεπτά κάνω και μπάνιο. Ήξερα ότι αν έβγαίνα στο εξωτερικό θα ήταν καλύτερη η αποκατάσταση αλλά δεν είχα χρήματα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΗΦΑΚΗΣ: Άρχισα τη γυμναστική για να βοηθηθώ και σωματικά άρχισα σιγά -σιγά από το σπίτι μου και το 1998 ιδρύσαμε δικό μας σύλλογο τον αθλητικό σύλλογο τη «μεγαλόνησος» με πρόεδρο τον Καπελάκη. Ο Καπελάκης κολύμβηση, ενώ εγώ άρχισα με μπάσκετ, στίβο, σφαίρα, δίσκο, άρση βαρών αλλά το τελευταίο που μου άρεσε καλύτερα και θα το κάνω μέχρι να μπορώ να κινούμαι, είναι το χειρήλατο. Είναι ποδήλατο με τρεις ρόδες και τα πετάλια αντί να βρίσκονται στο πόδι είναι στα χέρια και είμαι σχεδόν ξαπλωμένος. Έχω ξεκινήσει τώρα και 15 μήνες την προπόνηση και είμαι πρωταθλητής στην Ελλάδα με έξι πανελλήνια ρεκόρ. Έχουμε πάει μία φορά Ιταλία και στη Σερβία

που πήρα τη δεύτερη και Τρίτη θέση στο παγκόσμιο κύπελο.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Γιατί σου αρέσει το χειρήλατο;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΗΦΑΚΗΣ: Γιατί έχει κάτι από την αδρεναλίνη της μοτοσικλέτας. Έχω πάει και 90 χιλ σε κατηγορικό κομμάτι. Με πίσω άτομο οδηγό με αμάξι. Έχει ένα πολύ μεγάλο πλεονέκτημα σε σχέση με το αυτοκίνητο. Οι στροφές που εκεί τις παίρνεις με 30 χιλ με το αυτοκίνητο δεν μπαίνεις. Θέλει τον τρόπο του και αυτό.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Τι μήνυμα θα ήθελες να στείλεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΗΦΑΚΗΣ: Να σεβόμαστε όλοι τα αναπηρικά σήματα μπορεί να τύχει στον καθένα. Και μετά κάνω έκκληση στους συμπολίτες μας να με προσέχουν όταν οδηγούν και εγώ προπονούμαι. Δυστυχώς δεν έχω που να προπονηθώ και πρέπει να το κάνω στην εθνική. Παίρνω τις απαραίτητες προφυλάξεις, δηλαδή πηγαίνω τέρμα δεξιά, έχω αρκετά σημαιάκια και τις περισσότερες φορές πίσω μου υπάρχει αυτοκίνητο βοηθός αλλά αισθάνομαι ακόμα ανασφάλεια.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

Επιμέλεια: Σόνια Λατσούδη

Γεννήθηκα πριν από 35 χρόνια σε μια κλινική στο Ηράκλειο της Κρήτης. Ζύγιζα τότε μόλις 2,5 κιλά. Ένα όμορφο αγόρι με καστανά μαλλιά, χέρια και πόδια που κουνιόντουσαν συνεχώς πέρα δώθε. Ο πατέρας μου ακόμα και σήμερα λέει πως από την πρώτη στιγμή που γεννήθηκα ήθελα να σηκωθώ όρθιος και να αρχίσω να τρέχω. Τα χρόνια περνούσαν και η ζωή μου κυλούσε όπως όλων των παιδιών του Ηρακλείου τότε. Παίξαμε στις αλάνες, πειράξαμε τους γείτονες, παίζαμε σαν δαιμονισμένα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Θα μεγάλωνα, θα σπούδαζα, θα γνώριζα κορίτσια, θα χώριζα και θα με χώριζαν, θα είχα φίλους, θα οδηγούσα, θα έκανα βραδινά μπάνια τις καυτές νύχτες του καλοκαιριού, θα έκανα παιδιά, θα θα...θα...

Όταν ήμουν 10 χρονών οι γονείς μου άρχισαν να παρατηρούν ότι απέφευγα να τρέχω. Προτιμούσα να κάθομαι στο σπίτι παρά να πηγαίνω με τους φίλους μου στις αλάνες και να παίζουμε ποδόσφαιρο. Και τότε μπήκαν στη ζωή μου δύο καινούργιες λέξεις «Μυϊκή δυστροφία». Τα χέρια και τα πόδια μου δεν κουνιόντουσαν πια πέρα δώθε σαν τρελά. Οι μύες μου σιγά σιγά αδρανοποιούνταν και εγώ πρόσεχα πολύ κάθε μου κίνηση γιατί ήμουν από γυαλί και μπορεί να έσπαγα. Κάθε τι που ήταν δεδομένο άρχισε χρόνο με το χρόνο να γίνεται και πιο δύσκολο και πολύ λιγότερο δεδομένο. Το να κάνω μπάνιο μόνος μου, να σηκώνομαι από την καρέκλα, να πηγαίνω στην τουαλέτα, να χτενίζομαι, να ξυρίζομαι... Παράτησα το σχολείο γιατί πέρα του ότι ήταν για μένα άθλος να πηγαίνω εκεί κάθε μέρα έπρεπε να με βοηθάει ο πατέρας μου να ανεβαίνω ένα ένα τα σκαλιά, να, να

Δεν μπορούσα να με λυπούνται. Θύμωνα στα γεμάτα οίκτο βλέμματα τους, στην ειδική μεταχείριση των καθηγητών, στην «ευγένεια» των κοριτσιών. Ήθελα απλά να εξαφανισθώ. Πέρασα μία πολύ μοναχική εφηβεία. Με τους λίγους φίλους που είχα σιγά σιγά να χάνονται. Γιατί ερωτεύονταν, γιατί ήθελαν να ζήσουν και όχι να κάθονται μέσα σε ένα σπίτι με ένα «γέρο γκρινιαρή». Και εκεί που νόμιζα ότι δεν μπορούσα να πάω παρακάτω τα Χριστούγεννα του 2005 όπως γύριζα να πιάσω απότομα ένα ποτήρι που πήγαινε να πέσει και να σπάσει από το τραπέζι του σαλονιού μας έπεσα εγώ πάνω στο δεξί μου το πόδι και το έσπασα. Δεν ξαναπερπάτησα ποτέ. Οι γιατροί το έβαλαν σε γύψο αλλά δεν έπρεπε γιατί έπαθα αγκύλωση. Το ότι έκατσα 3 μήνες χωρίς να μπορώ να περπατήσω (διότι δεν είχα δύναμη στα χέρια για να στηριχτώ σε πατερίτσες) αδρανοποίησε τους μύες μου ακόμα πιο πολύ και μετά ήταν αδύνατο να ξανασηκωθώ όρθιος. Έμεινα κλεισμένος στο δωμάτιο μου για τρία ολόκληρα χρόνια. Δεν ήθελα καν να ακούσω για αναπηρικό καροτσάκι. Το δωμάτιο μου ήταν η τουαλέτα, το μπάνιο μου, η τηλεόραση και τα dvd η παρέα μου. Πολλές φορές άκουγα τα γέλια και τις ομιλίες της οικογένειάς μου, γνωστών και φίλων από το σαλόνι αλλά αρνιόμουν κατηγορηματικά να πάω με τους ζωντανούς. Έφτιαξα στρατιωτικό πρόγραμμα το οποίο έπρεπε να ακολουθείται με απόκλιση μόλις λίγων λεπτών: 12:00 εγερτήριο, 13:00 τουαλέτα, 14:00 ένα ποτήρι γάλα και ένα φρούτο, 15:00 τουαλέτα, 17:00 φαγητό, 22:30 ύπνος. Τρία χρόνια πέρασαν με τις Κυριακές και τις Τετάρτες αφιερωμένες στο μπάνιο και στο ξύρισμα. Ώσπου κάποια μέρα κατάφεραν να με πείσουν να πάρω ένα ηλεκτροκίνητο αμαξίδιο. Στην αρχή το χρησιμοποιούσα μόνο για να πηγαίνω από το δωμάτιο

μου στην κουζίνα. Μετά από μερικούς μήνες άρχισα να κάνω βόλτες γύρω από το σπίτι και τώρα και ένα χρόνο μετά κατεβαίνω στο Ηράκλειο. Ψωνίζω δικά μου ρούχα και παπούτσια. Ναι παπούτσια άσχετα ότι δε θα τα λερώσω ποτέ. Πηγαίνω στο σουπερ μάρκετ, στο video club. Δεν ήταν εύκολο αλλά ή θα γινόταν ή θα τρελαινόμουν. Στην αρχή ντρεπόμουν πολύ. Αισθανόμουν πολύ άβολα όταν με κοιτούσαν περίεργα, χωρίς καμιά διακριτικότητα. Όταν περνούσα δίπλα από σκύλους και με κυνηγούσαν γαβγίζοντας όχι για να με πειράξουν, ποτέ δε φοβήθηκα, αλλά ήμουν κάτι άγνωστο για εκείνους. Ώσπου σιγά σιγά όλοι με συνήθισαν όλους τους συνήθισα και εγώ. Είναι πλέον πολύ λίγοι αυτοί που με κοιτάν με λύπηση και αυτοί το κάνουν απλά γιατί δεν ξέρουν. Δεν ξέρουν τι δύναμη μπορεί να κρύβει ένας άνθρωπος με ειδικές ανάγκες για να μπορεί να συνεχίζει να ζει. Και όταν το καταφέρνει είναι άξιος θαυμασμού και όχι λύπης.

Δε θέλω να πω τίποτα για το κράτος, για τις άθλιες συντάξεις που μας δίνουν, τις απαράδεκτες υποδομές που υπάρχουν στην πόλη μας. Θέλω μόνο να σας πω ότι εσείς που υποφέρετε μην παραιτείστε γιατί εφόσον ήρθαμε σε αυτή τη ζωή πρέπει να την ταξιδέψουμε. Άλλοι με μηχανάκι, άλλοι με πλοίο, άλλοι με αυτοκίνητο, άλλοι με τα πόδια και άλλοι με αναπηρικό καροτσάκι.

Γνωρίστε κι άλλους ανθρώπους που έχουν το ίδιο πρόβλημα με εσάς, θα νιώσετε λιγότερο μόνοι. Διαβάστε, μορφωθείτε, ακούστε μουσική, δείτε ταινίες. Μπείτε στο internet, γραφείτε σε group και σε συλλόγους. Χαμογελάστε. Υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να καταλάβουν τι περνάμε. Δεν είναι ανάγκη να τους διώχνουμε όλους μακριά.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ

Ο Γιώργος Καρεμφιλάκης έπεσε θύμα εργατικού ατυχήματος. Το ποδόσφαιρο ήταν η ζωή του. Έπαιζε επαγγελματικά στον Εργοτέλη πριν το ατύχημα. Από τον τάπητα του ποδοσφαίρου βρέθηκε στα κρεβάτια πολλών νοσοκομείων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό για να καταλήξει στο αναπηρικό καροτσάκι. Και όμως μέσα στην ατυχία του στάθηκε τυχερός αφού στο κέντρο αποκατάστασης στη Σερβία γνώρισε τον έρωτα της ζωής του. Τον ξανθό του άγγελο που τον γνώρισε στο καροτσάκι και ίσως να μην τον δει ποτέ να περπατά αλλά δεν τη νοιάζει. Γιατί για εκείνη ο Γιώργος δεν είναι ανάπηρος, ανάπηροι είναι όλοι εκείνοι που τους κάνουν να νιώθουν έτσι είτε όταν παίρναμε συνέντευξη από τον άντρα της...

Επιμέλεια: Νινιράκη Αμαλία
Διευθύντρια Κ.Ε.Κ. ΑΝΕΛΙΞΙΣ

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Πως βρεθήκατε στο αναπηρικό καροτσάκι;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Το 2003 έπαθα εργατικό ατύχημα στον υποσταθμό της ΔΕΗ Ηρακλείου όπου εργαζόμουν. Έπεσα από ύψος έξι μέτρων και χτύπησα στην σπονδυλική μου στήλη. Έχω κάταγμα Θ1112 και από τότε η ζωή μου έχει αλλάξει εντελώς.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Ποιες ήταν οι πρώτες αντιδράσεις σας μετά την πρώτη επέμβαση;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Ήταν ένα μεγάλο σοκ όταν συνήλθα από την εντατική και με πήγαν στο δωμάτιο. Σκεφτόμουν καλύτερα να είχα πεθάνει όταν ακούμπησα τα πόδια μου και δεν είχα καθόλου αισθητικότητα.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Ελπίζατε ότι θα περπατήσετε ξανά μετά από το αρχικό σοκ;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Ναι ακόμα και τώρα που μιλάμε η ελπίδα αυτή δεν έχει φύγει ποτέ και ούτε θα φύγει. Παρόλο που έχουν περάσει ήδη επτά χρόνια ακόμα ελπίζω ότι θα πατήσω ξανά στα πόδια μου. Απλώς ο καιρός και ο χρόνος σε κάνει να μαθαίνεις να ζεις με ένα διαφορετικό τρόπο. Αλλά η ελπίδα είναι ελπίδα...

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Πως ήταν ο πρώτος καιρός;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Δεν ήθελα να πηγαίνω πουθενά. Ντρεπόμουν. Ήταν πολύ δύσκολο για μένα, όταν

πριν από το ατύχημα ασχολιόμουν με τον αθλητισμό συγκεκριμένα έπαιζα επαγγελματικά στην ομάδα του Εργοτέλη, τώρα να με βλέπουν σε ένα αναπηρικό καροτσάκι. Εκεί που παλιότερα με θαύμαζαν τώρα έπρεπε να με λυπούνται. Δεν το άντεχα!

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Και αυτό συνεχίστηκε για καιρό;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Αρχισα να νιώθω πιο άνετα μετά που πήγα στη Σουηδία αρχικά και μετά στη Σερβία για αποκατάσταση. Εκεί συνειδητοποίησα ότι τα πράγματα δεν ήταν τόσο τραγικά όσο τα είχα φανταστεί στην αρχή.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Η οικογένεια σας στήριξε την όλη προσπάθεια σας;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Ναι όσο αφορά τους γονείς και την αδελφή μου που από την πρώτη στιγμή ήταν μαζί μου και με στήριζαν. Το αντίστροφο έγινε με τη γυναίκα μου που το σοκ για εκείνη ήταν τόσο μεγάλο ώστε να μην μπορέσει να δεχτεί τη μελλοντική μου κατάσταση και να χωρίσουμε παρόλο που είχαμε μαζί ένα μικρό παιδί.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Γιατί επιλέξατε τη Σερβία για την αποκατάσταση σας;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Επέλεξα τη Σερβία γιατί ήταν μια χώρα πιο κοντά σε μας και με μεγάλη εμπειρία στο χώρο των παραπληγικών εξαιτίας του πρόσφατου πολέμου. Δεν το μετάνιωσα καθόλου. Υπήρξα τυχερός μέσα στην ατυχία μου γιατί γνώρισα την Άννα.

Το μεγάλο στήριγμα μου. Με αγάπησε στο αναπηρικό καρότσι και ίσως ποτέ να μη με δει όρθιο. Δεν είχε κανένα πρόβλημα με την αναπηρία μου και είμαστε παντρεμένοι και ερωτευμένοι ακόμα πέντε χρόνια μετά.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Τα πράγματα μετά που κατεβήκατε με την Άννα στο Ηράκλειο πως ήταν;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Στην αρχή ένιωθα οργή με τα πάντα. Ήμουν πολύ νευρικός και επιθετικός με τον κόσμο που δε σεβόταν το πάρκιγκ με το αναπηρικό σήμα και γενικότερα δε σεβόταν εμάς. Δε θα ξεχάσω ποτέ κάποιον που με βοήθησε με το καρότσι και μετά σκούπισε τα χέρια του σαν να ήμουν άρρωστος. Αλλά με τον καιρό ηρέμησα. Έμαθα να ζω με την αναπηρία μου και με τον κόσμο δίπλα μου. Δε φταίει αυτός. Η έλλειψη παιδείας και σωστής ενημέρωσης. Μας θυμούνται όλοι πολιτεία, πολιτικοί τη μέρα της αναπηρίας.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Αποζημίωση πήρατε από τη ΔΕΗ;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Όχι επτά χρόνια τώρα το δικαστήριο αναβάλλεται και αναβάλλεται... Πιστεύω ότι κάποια στιγμή θα τα καταφέρω να βρω το δίκιο μου μόνο που τότε θα είναι ίσως αργά ...

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ : Ενόψει των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών τι θα λέγατε στους εμπλεκόμενους;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΕΜΦΙΛΑΚΗΣ : Να κάτσουν σε ένα καρότσι και να περάσουν μία μέρα πηγαίνοντας από τράπεζες, από

δημόσιες υπηρεσίες στα μαγαζιά και στις καφετέριες. Ανάπηρο με κάνουν όλοι

αυτοί που εμποδίζουν την πρόσβαση μου στους χώρους τους.

ΒΟΛΕΨΙΔΗΣ ΑΝΑΠΗΡΟΥ

Επιμέλεια: Νινιράκη Αμαλία
Διευθύντρια Κ.Ε.Κ. ΑΝΕΛΙΞΙΣ

Λέγομαι Βολεψίδης Αναπήρου. Πριν από πέντε χρόνια ένα αστραφτερό τζιπ πέρασε από τη ζωή μου. Συγκεκριμένα πέρασε από πάνω μου. Υποθέτω ότι ήταν το ύψος που τον εμπόδισε να δει ότι με είχε πατήσει. Φταίω και εγώ που ήμουν με μηχανάκι. Και έτσι έχασα τη δουλειά μου. Ξέρετε πόσο δύσκολο είναι να εργάζεσαι στις μέρες μας. Έκανα ανασκαφές στα σπίτια με ένα συνεργείο καθαρισμού. Το αντικείμενο ήταν σχετικό με τις σπουδές μου στο τμήμα ιστορίας και αρχαιολογίας. Το τι παλιατζούρες και βρωμιές ανακάλυπτα δεν μπορείτε να φανταστείτε. Ας είναι καλά όμως ένα ζευγάρι που σταμάτησε και με μάζεψε. Μπορεί να διέλυσαν τη μέση μου, καθώς με μετέφεραν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου τους, αλλά ευτυχώς δεν πέθανα από αιμορραγία στο δρόμο.

Στο νοσοκομείο δε μου έδωσαν σημασία. Είχα βλέπετε όλα τα συμπτώματα ενός νεκρού και η εντατική ήταν γεμάτη. Ο πατέρας μου, όμως καλή του ώρα, επέμενε να με διασωληνώσουν. Και τελικά το έκαναν. Τους ευχαριστώ πολύ γιατί ξέρετε πόσο δύσκολο είναι να βρουν υλικά σε δημόσιο νοσοκομείο. Και μετά αφού είδε και αποείδε ότι από την πολλή δουλειά που είχαν δεν προλάβαιναν οι ταλαίπωροι να μου δώσουν την κατάλληλη σημασία πούλησε ένα χωραφάκι από τα τρία που είχαμε στο χωριό μας και με πήγε σε ιδιωτική κλινική. Ήμουν εκτός όλων των άλλων και ανασφάλιστος αφού με την κρίση ξέρετε οι καημένοι οι εργοδότες μου δεν είχαν λεφτά για ΙΚΑ.

Εκεί ξεκουράστηκα. Κοιμόμουν σερί για μήνες. Είχα εξαντληθεί με τις ανασκαφές στα σπίτια. Οκτώωρα δούλευα και μετά το βράδυ σε μια καφετέρια. Η αρραβωνιαστικιά μου η

Χρύσα ήθελε μεγαλεία για το σπίτι μας. Πολύ ευαίσθητο κορίτσι. Να σκεφτείτε ότι όταν ξύπνησα επιτέλους και μου είπαν ότι δε θα περπατήσω ποτέ, δεν την ξαναείδα, τόσο πολύ με αγαπούσε που δεν άντεχε να με βλέπει έτσι.

Έκατσα ακόμα πέντε έξι μήνες στην κλινική. Με βοήθησαν να είναι καλά όλοι οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό να σηκώνομαι από το κρεβάτι και να πηγαίνω στο καρότσι. Ένα καρότσι σουπερ. Δώρο των αγαπημένων μου γονιών. Αυτό και η παραμονή μου στην κλινική κόστισαν όσο τα χρήματα που πήραν και από το δεύτερο χωραφάκι που πούλησαν.

Δυστυχώς όμως δεν μπόρεσαν να πουλήσουν άλλο για να με στείλουν στο εξωτερικό για καλύτερη αποκατάσταση. Δε βαριέσαι, όλα καλά. Άρχοντας είμαι με τα εξακόσια πενήντα ευρώ που παίρνω κάθε μήνα. Πιο λίγα έπαιρνα στο συνεργείο που δούλευα. Να σκεφτείτε ότι συνεισφέρω και στο σπίτι των δικών μου που μένω. Ενοίκιο, σουπερμάρκετ και άλλα και μου περισσεύουν κιόλας. Ατομικά έξοδα άλλα, εκτός από κάποια ρούχα δεν έχω. Τον πρώτο καιρό επιχείρησα να κάνω μία βόλτα, αλλά όπου και να πήγαινα δεν μπορούσα να μπω μέσα. Το καρότσι παρόλο που έχω κάνει μεγάλη εξάσκηση και με έχει βολέψει αφάνταστα δεν μπορούσα να το ανεβάσω από τις σκάλες και από κάτι μεγάλα σκαλοπάτια. Δεν πειράζει και στο σπίτι καλά είναι...

Α! το καλοκαίρι πήγα να το ξεχάσω πήγα με τον κολλητό μου το Γιωργάκη διακοπές με το δελτίο του κοινωνικού τουρισμού. Μου έδωσαν έναν οδηγό για προσβάσιμα ξενοδοχεία και βρήκαμε ένα κοντά στη θάλασσα. Ένα πολύ ωραίο. Ήταν όντως προσβάσιμο γιατί είχε μια μεγάλη ράμπα κατηφο-

ρική. Φαίνεται ότι την είχαν κάνει επίτηδες έτσι για να διασκεδάζουν τους ανάπηρους. Γιατί η αδρεναλίνη μου ανέβηκε στα ύψη καθώς είχα αναπτύξει τεράστια ταχύτητα και κατέβαινα με φόρα. Φοβερή αίσθηση να ανεμίζουν τα μαλλιά μου. Αλλά πρέπει να έκανα κάτι λάθος γιατί βρέθηκα στη μέση της αίθουσας υποδοχής και το καρότσι μου κάμποσα μέτρα μακριά. Ο Γιωργάκης δεν κατάλαβα γιατί βλαστημούσε. Δε με ξανάφησαν να ξανακατέβω από εκεί. Αλλά ήταν πολλοί ευγενικοί με σήκωσαν στα χέρια τους και με έβγαζαν και με έμπαζαν στο ξενοδοχείο. Τι να σου πω αισθανόμουν βασιλιάς. Τέτοια χλιδή. Στην τουαλέτα λίγο δυσκολεύομαι και στο μπάνιο, αλλά λεπτομέρειες κατά τα άλλα μια χαρά ήταν.

Α, και να μην ξεχάσεις κύριε δημοσιογράφε μου να γράψεις ότι ευχαριστώ και το κράτος μας για τα 1950 ευρώ που μας δίνει κάθε πέντε χρόνια για να αλλάξουμε καρότσι. Τα υπόλοιπα δύο χιλιάδες θα τα βάλουν οι γονείς μου. Βλέπεις τελικά κατάφεραν ευτυχώς να πουλήσουν και το τρίτο χωράφι που είχαν στο χωριό. Τι τα θέλαμε τώρα εκεί σάμπως θα πηγαίναμε ποτέ να τα καλλιεργήσουμε; Και να σκεφτείς όλα τα έχει προβλέψει το κράτος της πρόνοιας που έχουμε. Τώρα που το καουτσούκ από τις ρόδες έχει φθαρεί εντελώς και η τριβή έχει ελαχιστοποιηθεί πλήρως με αποτέλεσμα να κάνω πατινάξ σε όλα τα δωμάτια του σπιτιού θα μου δώσουν τα χρήματα να αλλάξω το καρότσι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΤΖΙΑΣ

Επιμέλεια: Νινιράκη Αμαλία
Διευθύντρια Κ.Ε.Κ. ΑΝΕΛΙΞΙΣ

Ο Γεωργιος Κοτζιάς είναι ο πρόεδρος του παγκρήτιου συλλόγου κινητικά αναπήρων ΠΑΣΑΠ και μέλος του γενικού συμβουλίου της ΕΣΑΜΕΑ. Ο σύλλογος αριθμεί περίπου 1800 μέλη. Ιδρύθηκε το 2005 αλλά είχε εγκριθεί από τη δεκαετία του ογδόντα. Μέχρι τότε λειτουργούσε σαν παράρτημα των Αθηνών και το 2005 ανεξαρτητοποιήθηκε. Έκτοτε λειτουργεί με μοναδικό σχεδόν έσοδο τις εισφορές των μελών. Συστηγάζεται και συνεργάζεται με το νομαρχιακό σωματείο ατόμων με αναπηρία στο νομό Ηρακλείου.

Ο σύλλογος είναι αρκετά δραστήριος, ένας από τους μεγαλύτερους στην Ελλάδα. Βασική του δουλειά είναι να εξυπηρετεί τα μέλη του για οποιαδήποτε νομικό ζήτημα μέσω της ΕΣΑΜΕΑ Κάτι άλλο που κάνει ο σύλλογος είναι η διανομή παρεμβατικών προϊόντων τα οποία έρχονται είτε μέσω του υπουργείου γεωργικής ανάπτυξης ή μέσω της νομαρχίας.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Τι είναι παρεμβατικά προϊόντα;

ΚΟΤΖΙΑΣ: Η ευρωπαϊκή οικονομική κοινότητα ή το υπουργείο γεωργικής ανάπτυξης ή το υπουργείο υγείας κατά καιρούς διαθέτουν κάποιο ποσό ώστε να βγάλουν κάποια προϊόντα που παράγονται εδώ ή στην ευρωπαϊκή ένωση και διανέμονται σε άτομα που έχουν οικονομικό πρόβλημα, σε άτομα που έχουν αναπηρία, σε μονογονεϊκές οικογένειες σε ευπαθείς κοινωνικές ομάδες. Εμείς κατορθώσαμε να τα μοιράζουμε στα μέλη μας που

έχουν χαμηλό εισόδημα. Και έρχονται εδώ και τα παραλαμβάνουν.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Κάθε πότε γίνεται αυτό;

ΚΟΤΖΙΑΣ: Παλιότερα γίνονταν κάθε τρεις μήνες τώρα όμως με την κρίση και τις περικοπές γίνεται μία φορά το χρόνο το χειμώνα ή το φθινόπωρο. Είναι πάρα πολλά άτομα του συλλόγου που περιμένουν εκείνες τις ημέρες ενώ παλαιότερα είχαμε περισσότερη ποικιλία ενώ τώρα μας στέλνουν μόνο ρύζι και μακαρόνια. Και όμως και αυτά πολλά άτομα τα έχουν ανάγκη. Αυτό φαίνεται από τα τηλέφωνα που μας κάνουν

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Έχετε κάρτα μέλους που μπορούν να τη χρησιμοποιήσουν;

ΚΟΤΖΙΑΣ: Όσα μέλη μας φέρνουν τον αριθμό ταυτότητας τους, το εκκαθαριστικό και φωτογραφίες τους εκδίδουμε μία κάρτα με την οποία μπορεί να έχουν έκπτωση σε περίπου 300 μαγαζιά στην πόλη Ηρακλείου. Πολλά αυτά τους κάνουν διανομή στα σπίτια τους χωρίς να μετακινηθούν. Με αυτή την κάρτα έχουν επίσης έκπτωση στα καράβια και δωρεάν είσοδο σε μουσεία. Η κάρτα αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί και στο εξωτερικό.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ:

ΚΟΤΖΙΑΣ: Ο χώρος μας είναι αρκετά μεγάλος μπορεί να έρθει οποιοσδήποτε ανάπηρος να ζητήσει πληροφορίες. Χώρο που τον πήραμε με μεγάλη προσπάθεια και καταλήψεις.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Τι άλλο έχει εδώ;

ΚΟΤΖΙΑΣ: Προβλέπουμε την έναρξη φυσικοθεραπείας έχουμε και ένα μηχανήμα που δρα με ηλεκτρομαγνητισμό αγοράστηκε μέσω του υπουργείου εμπορικής ναυτιλίας. Είναι ένα πρωτοποριακό μηχανήμα και έχει πάρει έγκριση από τον ΕΟΦ.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Που βοηθά;

ΚΟΤΖΙΑΣ: Βοηθά ανθρώπους που πάσχουν από αρθρίτιδες, αναπλάθει ιστούς και επίσης στη γρηγορότερη ίαση των καταγμάτων. Πολλοί μπορούν να έρθουν να ζητήσουν πληροφορίες πριν κάνουν οτιδήποτε.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Ποια είναι τα βασικά προβλήματα των κινητικά αναπήρων;

ΚΟΤΖΙΑΣ: Τα προβλήματα των κινητικά αναπήρων ατόμων είναι πάρα πολλά και έχουμε βαλτώσει. Παραμένουν τα ίδια γίνονται πολύ αργά βήματα κυρίως από το μέρος της πολιτείας. Το βασικότερο πρόβλημα είναι η προσβασιμότητα και η προσπελασιμότητα. Η προσβασιμότητα είναι να μπορώ να φτάσω σε ένα χώρο και να μπω μέσα και η προσπελασιμότητα να μπορώ να παραμείνω και να λειτουργήσω σε εκεί. Δηλαδή αν φτάσω σε μία δημόσια υπηρεσία γιατί έχει μία ράμπα και η μέσα η δημόσια υπηρεσία να είναι προσπελάσιμη από γραφείο σε γραφείο.

ΚΕΚ ΑΝΕΛΙΞΙΣ: Πόσες δημόσιες υπηρεσίες στο Ηράκλειο είναι προσβάσιμες;

ΚΟΤΖΙΑΣ: Δε θέλουμε να είμαστε πεσιμιστές. Γίνονται συνεχώς βελτιώσεις και προσπάθειες για να γίνουν προσβάσιμα. Αλλά δυστυχώς οι προσβάσιμες υπηρεσίες δεν είναι προσβάσιμες. Όπως με τη νομαρχία που παρόλο που υπάρχει ασανσέρ το θέμα είναι πως θα πάει ο ανάπηρος μέχρι εκεί.

Στο ΠΑΓΝΗ δεν αρκεί ότι σε κάθε όροφο υπάρχει τουαλέτα αναπήρων γιατί τις περισσότερες τις έχουν κάνει αποθήκες και έτσι δεν υπάρχουν ουσιαστικά. Στο Βενιζέλειο υπάρχει μόνο μία τουαλέτα την οποία τη χρησιμοποιούν και άλλα άτομα. Μετά ποιος

μπορεί να πάει στο μηχανολογικό του υπουργείου συγκοινωνιών για να κάψει τις διεκπεραιώσεις του; Όπως και στην πρόνοια παρόλο που το καινούριο κτίριο είναι προσβάσιμο το θέμα είναι ότι κάποιος ανάπηρος πρέπει να αφήσει το αυτοκίνητο του αρκετά μακριά αφού το κτίριο είναι μακριά από πάρκινγκ και θα πρέπει να περάσει αρκετά στενά που η πρόσβαση είναι δύσκολη για να πάει εκεί. Επίσης στο ΟΠΑΔ (Οργανισμός περίθαλψης ασφαλισμένων δημοσίου) είναι δύσκολη η πρόσβαση.

Ελπίζουμε ότι όλες οι υπηρεσίες θα πάνε στο διοικητικό κέντρο που χτίζεται αλλά το θέμα είναι τότε θα τελειώσει. Επίσης οι τράπεζες δεν είναι προσβάσιμες και τα περισσότερα μαγαζιά και κέντρα διασκέδασης δεν είναι προσβάσιμα.

Τα πάντα δεν είναι χρήμα στη ζωή μας. Το θέμα είναι τι υπόμνημα που αφήσαμε σαν άνθρωποι. Περάσαμε από τούτο τον κόσμο και το θέμα είναι τι αφήνουμε στα παιδιά μας.

Η εργασία είναι ένας άλλος άξονας που αναφορά την αναπηρίας. Είναι δικαίωμα του καθενός θέλουμε τον ανάπηρο να μπορεί να προσφέρει στο

κοινωνικό γίνεσθαι. Τα άτομα με αναπηρία μπορούν να προσφέρουν..

Δε θέλουμε να είναι το κράτος εξοπτήριο της πρόνοιας. Δεν αρκεί να παίρνεις ένα επίδομα από την πρόνοια όσο μεγάλο και να είναι. Πάντα το πρόβλημα θα το έχει ο ανάπηρος. Το πρόβλημα θα λυθεί μόνο όταν εντάξουμε τον ανάπηρο στο κοινωνικό γίνεσθαι, μέσα στην αγορά εργασίας. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του κράτους στην αναπηρία ήδη έχουμε περάσει το 85% ανεργία στην αναπηρία στα πραγματικά στοιχεία το έχουμε περάσει το 93%. Γεγονός που σημαίνει ότι στους εκατό ανάπηρους μόνο οι επτά ή οι οχτώ δουλεύουν. Μένει να δοθεί προτεραιότητα στα άτομα με αναπηρία για εργασία να καταργηθεί ο νόμος 1243 και να γίνει καινούριος νόμος για πρόσληψη στο δημόσιο για άτομα με αναπηρία. με μεγαλύτερο ποσοστό. Οι εργοδότες στον ιδιωτικό τομέα δε γνωρίζουν ότι το άτομο με αναπηρία μπορεί να προσφέρει και μάλιστα πολύ περισσότερα από κάποιον άλλο «υγιή» όταν τον απορρίπτουν από την αρχή χωρίς να μπου καν στη δοκιμασία να τον δοκιμάσουν.

Εκείνο που πρέπει να δουν είναι η λειτουργικότητα ενός ατόμου. Πχ αν στα 46 μου χρόνια ήμουν βιολιστής και μου κοβόταν ένα μικρό δαχτυλάκι θα μου έδιναν μόνο 5% αναπηρία ή σαν μελισσοκόμος αν μου κοβόταν ο αντίχειρας θα μου έβγαζαν ένα 10% αναπηρία αλλά το πρόβλημα στο βιολιστή ή στο μελισσοκόμο θα ήταν ότι δε θα μπορούσε να κάνει ποτέ τη δουλειά που είχε παλιά. Έτσι για τις επιτροπές ανίκανος θεωρείται μόνο κατά ένα μικρό ποσοστό αλλά στη δουλειά του είναι ανίκανος 100%. Οπότε αυτός ο άνθρωπος πρέπει σε ώριμη πλέον ηλικία να βρει μία άλλη δουλειά για να ζήσει. Εκεί πρέπει να επέμβει το κράτος με τη βοήθεια της κατάρτισης να του δώσει το διαβατήριο για αλλού για μια άλλη δουλειά που θα μπορούσε να την κάνει άσχετα αν του λείπει ο αντίχειρας, το πόδι ή κάποιο δάχτυλο. Να τον βοηθήσει να ανασυγκροτήσει το σώμα του και το μυαλό του και να βρει δουλειά σε άλλο αντικείμενο. Να τον βοηθήσει να νιώσει πάλι ικανός για δουλειά για προσφορά.

ΟΑΕΔ: ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΥΨΟΥΣ 52,9 ΕΚΑΤ. ΕΥΡΩ ΓΙΑ ΕΥΠΑΘΕΙΣ ΟΜΑΔΕΣ (ΑΜΕΑ, ΠΑΡΑΠΛΗΓΙΚΟΥΣ, ΤΕΤΡΑΠΛΗΓΙΚΟΥΣ)

Από Δευτέρα

22 Νοεμβρίου ξεκινά η υποβολή ηλεκτρονικών αιτήσεων στον ΟΑΕΔ για τη συμμετοχή των ενδιαφερόμενων σε δύο νέα προγράμματα απασχόλησης για την ένταξη στην αγορά εργασίας συνολικά 3.100 ατόμων που ανήκουν στις ευπαθείς κοινωνικές ομάδες και αντιμετωπίζουν μεγαλύτερες δυσκολίες ανεύρεσης εργασίας. Η συνολική δαπάνη για την εφαρμογή των δύο προγραμμάτων ανέρχεται στα 52.900.000 ευρώ.

Πιο αναλυτικά, με το πρόγραμμα απασχόλησης ατόμων ευπαθών κοινωνικών ομάδων, συνολικής διάρκειας 48 μηνών, ο ΟΑΕΔ δημιουργεί 2.300 νέες θέσεις εργασίας, σε όλη την Ελλάδα, με επιδότηση ίση προς το ύψος των ασφαλιστικών εισφορών των ατόμων που θα προσληφθούν για τρία χρόνια και με δέσμευση για διατήρηση του προσωπικού για 12 μήνες ακόμα.

Παράλληλα, με το πρόγραμμα Επιχορήγησης Νέων Ελεύθερων Επαγγελματιών ο ΟΑΕΔ προσφέρει σε 800 ανέργους ευπαθών κοινωνικών ομάδων **οικονομική ενίσχυση** για την ανάπτυξη επιχειρηματικών πρωτοβουλιών απασχόλησης.

Σημειώνεται ότι για τα άτομα που έχουν ενταχθεί στα δύο παραπάνω προγράμματα και με στόχο την εξασφάλιση καλύτερης πρόσβασης στους χώρους δουλειάς αλλά και καλύτερων συνθηκών εργασίας για εργαζόμενους με αναπηρία, ο Οργανισμός ενέκρινε τη χρηματοδότηση της **εργονομικής διευθέτησης** του χώρου εργασίας τους, καλύπτοντας με επιδότηση ύψους 2.500 ευρώ, το 90% της δαπάνης της **εργονομικής προσαρμογής**. Από το πρόγραμμα (συνολικού προϋπολογισμού 250.000 ευρώ) θα ωφεληθούν 50 **εργαζόμενοι ΑμεΑ** που έχουν προσληφθεί με το πρόγραμμα απασχόλησης καθώς και 50 **ελεύθεροι επαγγελματίες ΑμεΑ** που έχουν δημιουργήσει επιχείρηση με επιχορήγηση από το πρόγραμμα ΝΕΕ του ΟΑΕΔ.

Τηλεργασία ΑμεΑ

Όπως αναφέρεται σε σχετική ανακοίνωση του ΟΑΕΔ, για πρώτη φορά παρέχεται η δυνατότητα πρόσληψης ΑμεΑ που παρέχουν τις υπηρεσίες τους με **τηλεργασία**. Επίσης για πρώτη φορά επιχορηγούνται για την πρόσληψη ανεξαρτημένων θεραπευτών, τα ψυχιατρικά νοσοκομεία Αθηνών και Θεσσαλονίκης καθώς και το Κέντρο Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων (ΚΕ.ΕΛ.Π.ΝΟ).

Ωφελούμενοι άνεργοι ΑμεΑ

Στα προγράμματα μπορούν να ενταχθούν άνεργοι, που ανήκουν στις **ευπαθείς κοινωνικές ομάδες**, και συγκεκριμένα: ΑμεΑ με πιστοποιημένη αναπηρία 50% και άνω, αποφυλακισμένα άτομα, ανεξαρτημένα άτομα από εξαρτησιογόνες ουσίες, νεαρά παραβατικά άτομα (δεν εντάσσονται στο πρόγραμμα ΝΕΕ) ή νεαρά άτομα που βρίσκονται σε κίνδυνο κοινωνικού αποκλεισμού.

Οι άνεργοι που εντάσσονται στα προγράμματα θα πρέπει να διαθέτουν δελτίο ανεργίας σε ισχύ, να έχουν υπηκοότητα ελληνική ή κράτους – μέλους της Ε.Ε. ή να είναι Έλληνες ομογενείς με δικαίωμα διαμονής και απασχόλησης στη χώρα μας, να έχουν συμπληρώσει το τυποποιημένο **Έντυπο εξατομικευμένης παρέμβασης** και να έχουν συμφωνήσει σε ατομικό σχέδιο δράσης.

Διευκρινίζεται ακόμη ότι στο **πρόγραμμα πρόσληψης ανέργων** δεν μπορούν να ενταχθούν άτομα που τοποθετούνται αναγκαστικά με τις διατάξεις του Ν.2643/98, ούτε άτομα που κατά το τελευταίο 12μηνο, είχαν απασχοληθεί στην ίδια επιχείρηση. Είναι, κατ' εξαίρεση, δυνατή η υπαγωγή των επιχειρήσεων για την απασχόληση των ίδιων ατόμων, εφ' όσον:

-Η επιχείρηση είχε υπαχθεί σε προηγούμενο πρόγραμμα Σύμβασης Ορισμένου Χρόνου για την απασχόληση Ευπαθών Κοινωνικών Ομάδων και έληξε κατά το δωδεκάμηνο που προηγείται της ημερομηνίας υποβολής της αίτησης,

-Τα άτομα βρίσκονται το ανώτερο πέντε χρόνια πριν την θεμελίωση δικαιώματος πλήρους συνταξιοδότησης,

-Πρόκειται για άτομα με ψυχική διαταραχή ή με νοητική υστέρηση ή τύφλωση ή **παραπληγία / τετραπληγία** ή **μυϊκή δυστροφία** ή αυτά που υποβάλλονται σε αιμοκάθαρση ή πάσχουν από μεσογειακή αναιμία.

Άσκηση επαγγέλματος μέσω τηλεργασίας. Επιπλέον για πρώτη φορά οι επιχειρήσεις μπορούν να προσλαμβάνουν άτομα για **άσκηση επαγγέλματος μέσω τηλεργασίας** με έδρα την οικία των εργαζομένων εφ' όσον τα άτομα αυτά, λόγω της αναπηρίας τους αντιμετωπίζουν προβλήματα στη μετακίνησή τους και συγκεκριμένα άτομα με **παραπληγία / τετραπληγία** ή **μυϊκή δυστροφία** ή τύφλωση ή αυτά που υποβάλλονται σε αιμοκάθαρση. Στις περιπτώσεις αυτές ένας χώρος της οικίας του εργαζόμενου θα πρέπει να μετατραπεί σε τυπικό γραφείο και να εξοπλιστεί αναλόγως με τις απαιτήσεις του αντικειμένου της εργασίας τους.

Προκειμένου να ενταχθούν στο πρόγραμμα Νέων Ελεύθερων Επαγγελματιών οι άνεργοι πρέπει επίσης να έχουν προβεί σε έναρξη επιτηδεύματος από την 1η Σεπτεμβρίου 2009 και μετά, να διαθέτουν Αριθμό Φορολογικού Μητρώου καθώς και τα νόμιμα πιστοποιητικά (άδεια άσκησης επαγγέλματος) για την άσκηση της δραστηριότητάς τους, όπου αυτά απαιτούνται (οι ίδιοι ή ένας τουλάχιστον από τους εργαζόμενους στην επιχείρησή τους). Ο άντρας υποψήφιος θα πρέπει επίσης να έχουν εκπληρώσει ή νόμιμα απαλλαγεί από τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις.

Κατ' εξαίρεση των γενικών προγραμμάτων ΝΕΕ του ΟΑΕΔ παρέχεται η δυνατότητα υποβολής αίτησης υπαγωγής στο πρόγραμμα στους επαγγελματίες οι οποίοι είναι ασφαλισμένοι στο **Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολούμενων** (ΕΤΑΑ-μηχανικοί, αρχιτέκτονες, ιατροί, φαρμακοποιοί, οδοντίατροι, κτηνίατροι και δικηγόροι) και σε μέλη Συνεταιρισμών ή Κοινοπραξιών (η επιχορήγηση δίνεται το ανώτερο σε πέντε μέλη του ίδιου εταιρικού σχήματος).

Περιεχόμενο προγραμμάτων

Ειδικότερα, τα προγράμματα που ενέκρινε ο ΟΑΕΔ έχουν ως εξής:

1. Πρόγραμμα για την πρόσληψη 2.300 ατόμων που ανήκουν σε ευπαθείς κοινωνικές ομάδες (και με παραπληγία ή τετραπληγία)

Σκοπός του ειδικού τριετούς προγράμματος ενίσχυσης εργοδοτών με επιχορήγηση αντίστοιχη των συνολικών ασφαλιστικών εισφορών, για

την πρόσληψη 2.300 ατόμων Ευπαθών Κοινωνικών Ομάδων είναι η δημιουργία νέων θέσεων εργασίας με την επιχορήγηση μέρους του μισθολογικού και μη μισθολογικού κόστους. Το πρόγραμμα δίνει τη δυνατότητα πλήρους (2.200 θέσεις) ή μερικής απασχόλησης (100 θέσεις).

Δικαιούχοι

Στο πρόγραμμα εντάσσονται ιδιωτικές επιχειρήσεις και γενικά εργοδότες του ιδιωτικού τομέα, με προτεραιότητα στις μικρές επιχειρήσεις που απασχολούν έως 50 άτομα.

Η επιχείρηση δεν θα πρέπει να έχει προβεί, κατά τη διάρκεια του εξαμήνου πριν την αίτηση υπαγωγής στο πρόγραμμα, σε μείωση προσωπικού λόγω καταγγελίας σύμβασης εργασίας.

Στο πρόγραμμα απασχόλησης μπορούν επίσης να ενταχθούν συνεταιρισμοί, Επαγγελματικά Σωματεία και Ενώσεις αυτών, Σωματεία, Αστικές Εταιρίες μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, Κοινωνικοί Συνεταιρισμοί (Ν.2716/17.5.1999), Κοινοπραξίες του ιδιωτικού τομέα, αλλά όχι για τα μέλη των διοικητικών τους συμβουλίων. Εντάσσονται επίσης επιχειρήσεις Τοπικής Αυτοδιοίκησης Α΄ και Β΄ Βαθμού για την απασχόληση ΑμεΑ (σε εφαρμογή του Ν.3812/28-12-2009, άρθρο1, παρ.η), καθώς και το ΚΕ.ΕΛ.Π.ΝΟ., το ΚΕΘΕΑ, ο Ο.ΚΑ.ΝΑ, το Ψ.Ν.Α και το Ψ.Ν.Θ. για την απασχόληση θεραπευτών στους ίδιους φορείς, πρώην

τοξικομανείς για τα προγράμματα απεξάρτησης από τα ναρκωτικά (Ν. 3812/2009 άρθρο 1 πρ. 1 στ).

Διαδικασία υπαγωγής

Οι επιχειρήσεις υποβάλλουν ηλεκτρονικά αίτηση υπαγωγής στο δικτυακό τόπο www.oaed.gr του Οργανισμού. Πραγματοποιείται επιτόπιος έλεγχος για τη δυνατότητα υπαγωγής της επιχείρησης στο πρόγραμμα. Ακολουθεί η απόφαση έγκρισης υπαγωγής η οποία κοινοποιείται στο ΙΚΑ, ελέγχεται η διαθεσιμότητα εργατικού δυναμικού, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που έχει καθορίσει η επιχείρηση για τις θέσεις απασχόλησης, γίνεται παραπομπή των ανέργων στις επιχειρήσεις και η επιχείρηση οφείλει να προχωρήσει στην πρόσληψη εντός 35 ημερών από την εγκριτική απόφαση.

Ύψος επιχορήγησης

Η επιχορήγηση αντιστοιχεί στο σύνολο (100%) των ασφαλιστικών εισφορών, (εργοδοτών και εργαζομένων) που αντιστοιχούν στην πλήρη ή τη μερική απασχόληση και για τα τρία έτη. Διάρκει 36 μήνες, μετά τη λήξη των οποίων οι επιχειρήσεις δεσμεύονται να διατηρήσουν το προσωπικό για 12 μήνες ακόμα. Σημειώνεται ότι η επιχείρηση οφείλει να διατηρήσει το σύνολο του προσωπικού της (παλαιό και νέο) καθ' όλη τη διάρκεια του προγράμματος.

Το ποσό της επιχορήγησης είναι ίσο με το ύψος των ασφαλιστικών εισφορών για όλους τους κλάδους κύριας ασφάλισης του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και της επικουρικής ασφάλισης του ΕΤΕΑΜ καθώς και αυτών που το ΙΚΑ εισπράττει ή συνεισπράττει υπέρ Φορέων και Κλάδων Κοινωνικής Ασφάλισης. Ως βάση υπολογισμού λαμβάνονται οι πραγματικές μηνιαίες ακαθάριστες αποδοχές των επιχορηγούμενων που αντιστοιχούν μέχρι του ύψους του κατώτατου βασικού μισθού, όπως ορίζεται κάθε φορά από την ΕΓΣΣΕ.

Χρηματοδότηση

Το πρόγραμμα έχει προϋπολογισμό 30.500.000 ευρώ για τα έτη 2011-2015. Οι δαπάνες για την εφαρμογή του προβλέπεται να χρηματοδοτηθούν από πόρους του ΟΑΕΔ και τον τακτικό κρατικό προϋπολογισμό για τα Άτομα με αναπηρίες.

2. Πρόγραμμα Επιχορήγησης 800 Νέων Ελεύθερων Επαγγελματιών που ανήκουν σε ευπαθείς κοινωνικές ομάδες

Σκοπός του προγράμματος είναι η προώθηση στην απασχόληση 800 ανέργων, ατόμων που ανήκουν στις ευπαθείς κοινωνικές ομάδες (ΕΚΟ), μέσω της οικονομικής ενίσχυσης επιχειρηματικών πρωτοβουλιών τους.

-Οι 600 θέσεις θα καλυφθούν από **άνεργα άτομα με αναπηρίες**, ηλικίας 18-64 ετών,

-Οι 100 θέσεις θα καλυφθούν από άνεργα άτομα Απεξαρτημένα από εξαρτησιογόνες ουσίες ηλικίας 18-64 ετών και

-Οι 100 θέσεις θα καλυφθούν από άνεργα άτομα Αποφυλακισμένα ηλικίας 18-64 ετών.

Στο πρόγραμμα μπορεί να υπαχθεί μέλος Ομόρρυθμης Εταιρείας (Ο.Ε.), Ε.Π.Ε ή Ετερόρρυθμης Εταιρείας (μόνο για το ομόρρυθμο μέλος της) υπό την προϋπόθεση ότι μετέχει με ποσοστό τουλάχιστον 51% στο εταιρικό κεφάλαιο.

Διάρκεια και ύψος επιχορήγησης

Η διάρκεια της επιχορήγησης για κάθε νέο Επαγγελματία που εντάσσεται στο πρόγραμμα ορίζεται σε 36 μήνες, ενώ το ύψος της καθορίζεται στις 28.000 ευρώ καταβαλλόμενο σε επτά δόσεις (η πρώτη δόση ύψους 7.000 ευρώ καταβάλλεται μετά την έκδοση της απόφασης υπαγωγής και τα υπόλοιπα σε έξι ισόποσες εξαμηνιαίες δόσεις των 3.500 ευρώ στο τέλος κάθε εξαμήνου από την ημερομηνία έκδοσης της σχετικής εγκριτικής απόφασης και μετά από επιτόπιο έλεγχο).

Διαδικασία υπαγωγής

Οι δικαιούχοι υποβάλλουν αίτηση εκδήλωσης ενδιαφέροντος για τη συμμετοχή τους στο πρόγραμμα, ηλεκτρονικά στην ειδική περιοχή του δικτυακού τόπου του ΟΑΕΔ (www.oaed.gr). Της υποβολής της αίτησης προηγούνται εξατομικευμένη παρέμβαση και υποβολή του επιχειρημα-

τικού σχεδίου του ενδιαφερόμενου στον Εργασιακό Σύμβουλο με στόχο την παροχή συμβουλευτικής πριν την έναρξη της επιχειρηματικής δραστηριότητας στην αρμόδια ΔΟΥ. Σε διάστημα ενός μήνα από την υποβολή της αίτησης η επιχείρηση του υποψη-

φίου πρέπει να είναι έτοιμη να ελεγχθεί από τον ΟΑΕΔ. Μετά τον επιτόπιο έλεγχο των δικαιολογητικών και των δαπανών τεκμηρίωσης λειτουργίας της επιχείρησης εκδίδεται εγκριτική απόφαση υπαγωγής στο πρόγραμ-

Χρηματοδότηση

Ο προϋπολογισμός του προγράμματος ανέρχεται στα 22.400.000 ευρώ, κατανεμημένος στα έτη 2010-2015.

Η ΕΞΟΙΚΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΕ ΤΗΝ «ΙΔΕΑ» ΚΑΙ ΤΗΝ «ΕΙΚΟΝΑ» ΤΗΣ ΑΝΑΠΗΡΙΑΣ

Πηγή: ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΤΩΡΑ
[http:// www.disabled.gr](http://www.disabled.gr)

Ενα ακόμα σεμινάριο-εργαστήριο με θέμα «Η εξοικείωση των παιδιών με την ιδέα και την εικόνα της αναπηρίας» και εισηγήτρια τη συγγραφέα Λίλα Πατρόκλου, πραγματοποιήθηκε στο 5ο Δημοτικό Σχολείο Χαλανδρίου.

Η Λίλα Πατρόκλου είναι συγγραφέας παιδικών βιβλίων (τα βιβλία που έχει εκδώσει μέχρι σήμερα είναι «Η Χρυσούλα», Εκδ. Κάστωρ 2003, και «Τα άταχτα πλοκάμια» Εκδ. Κάστωρ 2008) και έχει η ίδια κινητική αναπηρία. Αυτά τα σεμινάρια απευθύνονται (δωρεάν) σε Βρεφονηπιοκόμους, Νηπιαγωγούς και Δασκάλους Γενικής Παιδείας, ενώ ο μέγιστος αριθμός συμμετεχόντων είναι 25, μιας και πρόκειται για σεμινάρια βιωματικού χαρακτήρα.

Το θέμα των σεμιναρίων περιλαμβάνει:

- Ενημέρωση πάνω σε θέματα αναπηρίας (σωματικό, πνευματικό ή ψυχικό έλλειμμα – μόνιμο ή προσωρινό).
- Προτάσεις με τρόπους δουλειάς στο σχολείο, αλλά και εκτός.
- Εργαστήρι: Ανάγνωση ενός παιδικού βιβλίου που αναφέρεται στην αναπηρία και είναι η βάση της συζήτησης που ακολουθεί με θέμα «Οικογένεια και αναπηρία».

Πιο κάτω η συγγραφέας περιγράφει τους λόγους που την οδήγησαν στη διοργάνωση των σεμιναρίων και αναδεικνύει την ανάγκη εξοικείωσης των παιδιών με την αναπηρία μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος, με την ταυτόχρονη ενημέρωση των εκπαιδευτικών.

«Αυτή η «Σταυροφορία» ενημέρωσης ξεκίνησε το 2003 μέσα από μια πιεστική ανάγκη η οποία πηγάζει από μια πολύ σκληρή πραγματικότητα. Δεν γίνεται να συνεχίσουμε έτσι, κάτι πρέπει να αλλάξει. Αυτή η αλλαγή όμως θέλει χρόνο και πολύ δουλειά.

Όλοι ξέρουμε πως τα πάντα ακουμπούν στην παιδεία. Από εκεί πρέπει να ξεκινήσουμε. Αυτό ακριβώς κάνουμε: απευθυνόμαστε στους εκπαιδευτικούς. Αυτοί με τη σειρά τους θα δουλέψουν με τα παιδιά. Παράλληλα, είμαστε σε άμεση επαφή με τα παιδιά μέσα από τις Παιδικές Λέσχες Ανάγνωσης, τα Εκπαιδευτικά Προγράμματα, τις επισκέψεις σε σχολεία και Νηπιαγωγεία. Το πιο ουσιαστικό κομμάτι όμως είναι η ενημέρωση των εκπαιδευτικών, καθώς σε όλη τη διάρκεια της επαγγελματικής τους πορείας θα περάσουν από τα χέρια τους χιλιάδες παιδιά. Γι' αυτό και το θεωρούμε ως το πιο σημαντικό.

Ξεκινώντας από τον Νομό Αττικής, την Αθήνα, τα προάστια της και τα χωριά της, ελπίζουμε κάποια στιγμή να πάμε και σε άλλες πόλεις. Το σεμινάριο αυτό γίνεται τώρα κατά διαστήματα σε τρεις Δήμους, στην Αγία Παρασκευή, στη Νέα Ιωνία και στη Νέα Φιλαδέλφεια. Πραγ-

ματοποιείται όμως και σε κάποιους άλλους χώρους, όπως στο Μουσείο Νεότερης Κεραμικής, ενώ δύο σεμινάρια θα γίνουν εντός του 2010 στο «Χαμόγελο του παιδιού» για το εκπαιδευτικό προσωπικό, κ.ά.

Σιγά-σιγά, όσοι εκπαιδευτικοί ενημερώνονται και ξεκινούν να δουλεύουν με τα παιδιά πάνω σε θέματα αναπηρίας, βλέπουν ήδη τα πρώτα αποτελέσματα αυτής της προσπάθειας. Ο στόχος μας είναι η αλλαγή νοοτροπίας πάνω σε θέματα που αφορούν στην αναπηρία, κάτι που δεν γίνεται από τη μια στιγμή στην άλλη. Θέλει βάθος χρόνου και πολύ δουλειά.

Αξίζει τον κόπο όμως, γιατί θα έχουμε πολλαπλά οφέλη:

- Η γνώση (μέσα από την εξοικείωση που έχει γίνει από μικρή ηλικία) διώχνει το φόβο και τις προκαταλήψεις.
- Ο άνθρωπος είναι πιο έτοιμος να αντιδράσει με ψυχραιμία, αν προκύψει το πρόβλημα, και να δράσει θετικά για τον εαυτό του και για τους άλλους.
- Αντιμετωπίζει με σεβασμό και ενδιαφέρον τον συνάνθρωπό του. Έτσι έχουμε μια καλύτερη κοινωνία.
- Έχει ισορροπημένη συμπεριφορά προς τους ανθρώπους με αναπηρία και τους βλέπει σαν ίσους προς αυτόν. Αν κάποια στιγμή κατέχει θέσεις και αξιώματα, θα φροντίσει για τις υποδομές και την κρατική μέριμνα. Έτσι θα έχουμε ένα καλύτερο κράτος.
- Μέσα από την εξοικείωση με την εικόνα και την ιδέα της αναπηρίας

δίνουμε κίνητρο στα παιδιά να ασχοληθούν επαγγελματικά στο μέλλον με ανθρωπιστικά επαγγέλματα.

Συμπληρωματικά στο σεμινάριο, είναι στη διάθεση των εκπαιδευτικών δύο κατάλογοι βιβλίων. Ο πρώτος περιλαμβάνει 68 τίτλους Παιδικών και Εφηβικών βιβλίων που αναφέρονται άμεσα ή έμμεσα στην αναπηρία (οι 63 τίτλοι θα τυπωθούν από το Φάρο Τυφλών σε γραφή Braille). Ο δεύτερος περιλαμβάνει βιβλία, CD ή

CDRom, ως βοηθήματα για τους εκπαιδευτικούς. Μπορείτε επί του παρόντος να τους βρείτε στην ιστοσελίδα του Υπ. Παιδείας (http://dipe-athin.att.sch.gr/0212_Hmera_anapirias.do) και στην ψηφιακή βιβλιοθήκη του www.disabled.gr (στην κατηγορία «Βιβλία», στο αριστερό μενού).

Εσείς ξέρετε καλύτερα απ' τον καθένα πως τα παιδιά ό,τι μαθαίνουν μέσα απ' την ευχαρίστηση δεν το ξεχνούν ποτέ. Γι'

αυτό θα προσπαθήσουμε να τα εξοικειώσουμε με την εικόνα και την ιδέα της αναπηρίας με απλό και ευχάριστο τρόπο. Μπορούμε να το κάνουμε.»

Λίλα Πατρόκλου

ΚΑΤΑΠΑΤΗΣΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΕ ΣΟΒΑΡΕΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Πηγή: ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΤΩΡΑ
<http://www.disabled.gr>

Οπως γνωρίζετε, υπάρχει μια κατηγορία μαθητών λεγόμενη "υποψήφιοι με σοβαρές παθήσεις" που εισάγονται στα ΑΕΙ-ΤΕΙ σε ποσοστό 5% καθ' υπέρβαση του αριθμού των εισαγομένων με κριτήριο τον βαθμό του Απολυτηρίου του Λυκείου (ν. 3794/2009, ΦΕΚ156/Α'2010, άρθρο 35). Οι **μαθητές** αυτοί φοιτούν κανονικά και επίσης εξετάζονται σε όλα τα μαθήματα αλλά μέσα στην σχολική τους μονάδα. Έως πέρυσι οι υποψήφιοι έκαναν την αίτησή τους καθ' ευθείαν στις σχολές που τους ενδιέφεραν. Από φέτος το **Υπουργείο Παιδείας** αποφάσισε να το κάνει με **μηχανογραφικό** σε κεντρικό επίπεδο. Ως εδώ καλά και σωστά. Μετά όμως αρχίζουν τα δύσκολα.

α παρακάμψω το γεγονός της απίστευτης καθυστέρησης: ενώ το ακαδημαϊκό έτος έχει ξεκινήσει οι μαθητές αυτοί θα κάνουν **μηχανογραφικά** 18-24 Νοέμβρη. Πρώτη χρονιά είναι υπάρχουν δυσκολίες, φαντάζεστε όμως λίγο και τις δυσκολίες αυτών των μαθητών που θα ξεκινήσουν τη χρονιά από τη μέση;

Θα σταθώ περισσότερο στην διαδικασία αυτή καθεαυτή. Στο άρθρο 35 του νόμου ορίζεται ότι: «Οι **άσχοντες** από τις αναφερόμενες **παθήσεις** δεν εισάγονται σε Τμήματα στα οποία λόγω της φύσης της Επιστήμης είναι δυσχερής για αυτούς η παρακολούθηση σύμφωνα με αιτιολογημένη απόφαση του τμήματος, που εγκρίνεται πριν από την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους για το οποίο γίνεται η επιλογή» (η υπογράμμιση δική μου). Με έγγραφο που υπογράφει ο Υφυπουργός Παιδείας Ιωάννης Πανάρετος (αρ. πρωτ. Φ251/120415/Β6/28-9-2010) το Υπουργείο απευθύνεται στους Πρυτάνεις ΑΕΙ και Προέδρους ΤΕΙ και τους θυμίζει ότι καθυστερούν να στείλουν καταλόγους με τις **αποκλειόμενες παθήσεις** και αναφέρει: «Θα θέλαμε να παρακαλέσουμε να μεριμνήσετε ώστε οι υπηρεσίες σας να ανταποκριθούν στην πρόσκληση και να αποστείλουν μέχρι την Πέμπτη 30-9-2010 τις απαντήσεις για τις αποκλειόμενες παθήσεις από εναπομείναντα Ιδρύματα και Τμήματα, άλλως θα επιτραπεί η **εισαγωγή υποψηφίων με παθήσεις** στις Σχολές σας, στις οποίες ενδεχομένως ούτε η εκπαίδευσή τους θα είναι δυνατή ούτε και θα υπάρχει η δυνατότητα επαγγελματικής αποκατάστασής τους.» (η υπογράμμιση δική μου).

Εδώ μπαίνει ένα πρώτο ερώτημα προς απάντηση από όλους τους παραλήπτες: δηλαδή για όλους τους υπόλοιπους από-

φοιτους η **επαγγελματική αποκατάσταση** είναι εξασφαλισμένη;; !!

Στις 11/10/2010 δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του Υπουργείου το **Μηχανογραφικό** για τους **μαθητές με σοβαρές παθήσεις** όπου δίπλα σε κάθε σχολή αναφέρονται οι **αποκλειόμενες παθήσεις**.

Με έκπληξη βλέπει κανείς το αλαλούμ:

- Υπάρχουν τμήματα (π.χ. Ελληνικής Φιλολογίας Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Ναυπηγικής ΤΕΙ Πειραιά κ.α.) που αποκλείουν ΟΛΕΣ τις **παθήσεις!!!**

- Υπάρχουν Εκπαιδευτικά Ιδρύματα που δεν αποκλείουν ΚΑΜΙΑ πάθηση (π.χ. Πάντειο Πανεπιστήμιο, Πανεπιστήμια Πειραιά, Θεσσαλίας, Πελοποννήσου κ.α.)

- Υπάρχουν τμήματα κάποιου ΑΕΙ/ΤΕΙ που αποκλείουν κάποιες παθήσεις και το ίδιο ακριβώς τμήμα σε άλλο ΑΕΙ/ΤΕΙ αποκλείει άλλες ή δεν αποκλείει καμία (π.χ. πολιτικοί μηχανικοί Αριστοτέλειου Παν/μιου

Θεσσαλονίκης καμία **αποκλειόμενη πάθηση** ενώ πολιτικοί μηχανικοί Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου 5 αποκλειόμενες παθήσεις)!!!!

• Υπάρχουν τμήματα στο ίδιο Ίδρυμα που δεν αποκλείουν κανέναν (π.χ. Νομική στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης) και τμήματα στο ίδιο ίδρυμα που σπάνε ρεκόρ: Ιστορία και Εθνολογία με 35 αποκλειόμενες (από σ ύνολο 58 του καταλόγου)!!!!

• Τέλος δεν μπορεί να μην επισημάνει κανείς ότι οι **παθήσεις που αποκλείονται** από τα περισσότερα τμήματα είναι: **τυφλοί, με μειωμένη οπτική οξύτητα, κωφοί, κωφάλαλοι, με κινητικά προβλήματα** οφειλόμενα σε αναπηρία άνω του 67%).....

Τι συμβαίνει τέλος πάντων? Αναρωτιέται κανείς, πρόκειται για **μηχανογραφικό δελτίο** ή δελτίο προγραφών? Εύλογα νομίζω τίθενται τα παρακάτω ερωτήματα και επιτακτικά περιμένουν απαντήσεις:

Όσον αφορά τα Εκπαιδευτικά Ίδρύματα:

1. Με τι κριτήρια αποφάσισαν τα τμήματα για τις αποκλειόμενες παθήσεις? Είναι προφανές ότι ο νόμος ορίζει σαφώς ότι ο μόνος λόγος για τον αποκλεισμό κάποιας πάθησης είναι η φύση της Επιστήμης που μπορεί να κάνει δυσχερή την παρακολούθηση των ατόμων που πάσχουν από αυτήν. Φοβάμαι ότι δυστυχώς, όπου κριτήριο δεν ήταν η προχειρότητα και η επιπολαιότητα (απαράδεκτη για εκπαιδευτικούς όταν το διακύβευμα είναι το μέλλον νέων ανθρώπων) ήταν η **προκατάληψη** και ο **ρατσισμός** (εκτός από απαράδεκτα αυτά είναι και παράνομα και αντισυνταγματικά.).
2. Ήταν οι αποφάσεις των τμημάτων αιτιολογημένες ή όχι? Και αν ναι με ποια κριτήρια και ποια γνώση των παθήσεων (π.χ. πόσο καλά γνωρίζουν τη νόσο του Fabry στο τμήμα Γεωγραφίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου ώστε να κρίνουν ότι ο μαθητής

που πάσχει από αυτήν θα έχει δυσχέρεια στην φοίτηση;)

3. Πως ενέκρινε η Σύγκλητος κάθε Ίδρυματος τις αλλοπρόσαλλες αποφάσεις των τμημάτων της;

Όσον αφορά το Υπουργείο Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων :

1. Εφόσον ο νόμος ορίζει σαφώς ότι ο μόνος λόγος για τον αποκλεισμό κάποιας πάθησης είναι η φύση της Επιστήμης που μπορεί να κάνει δυσχερή την παρακολούθηση των ατόμων που πάσχουν από αυτήν, γιατί τίθεται στο παραπάνω έγγραφο σας, ως κριτήριο για την επιλογή των αποκλειομένων παθήσεων η δυνατότητα **επαγγελματικής αποκατάστασης** αφού κάτι τέτοιο δεν αναφέρεται στο σχετικό νόμο; Από πότε νομοθετεί ο κάθε υφυπουργός μόνος του;

2. Όφειλε το Υπουργείο να ελέγξει την αιτιολόγηση των τμημάτων αν είναι επαρκής, εμπειριστατωμένη και βασισμένη στη «φύση της επιστήμης». Το έκανε πριν αποδεχτεί τις σχετικές αποφάσεις;

3. Όφειλε το Υπουργείο να ελέγξει αν αυτές οι αποφάσεις τηρούν το Σύνταγμα και τους Νόμους σε ότι αφορά ιδιαίτερα την ισότητα και ισονομία των πολιτών και την **έλλειψη διακρίσεων**. Το έκανε ή θα κρυφτεί πίσω από την αυτοτέλεια των ΑΕΙ/ΤΕΙ που την θυμάται όποτε αυτό βολεύει;

4. Του χρόνου τα τμήματα θα βγάλουν νέες αποφάσεις για τις **αποκλειόμενες ασθένειες**;

5. Με αυτό το μηχανογραφικό που βγάλατε δεν ακυρώνετε στην πράξη το δικαίωμα των **μαθητών με σοβαρές παθήσεις** να εισαχθούν στα ΑΕΙ/ΤΕΙ χωρίς **πανελληνίες εξετάσεις**;

6. Μαθητής που επιλέγει τις **πανελληνίες εξετάσεις** μπορεί να εισαχθεί σε σχολή που έχει χαρακτηρίσει την πάθησή του αποκλειόμενη; Τι γίνεται αν αναπτύξει την πάθηση κατά τη διάρκεια των σπουδών; Αποβάλλεται;

7. Πως διανοηθήκατε να δημοσιεύσετε αυτό το **μηχανογραφικό δελτίο** που απο-

τελεί δείγμα ρατσισμού και προκατάληψης;

Όσον αφορά το Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης:

Τι ακριβώς συνεπάγεται ο όρος **Κοινωνική Αλληλεγγύη** του τίτλου σας στην περίπτωση αυτή; Ποια η **κοινωνική αλληλεγγύη** απέναντι σε άτομα που εμποδίζονται να σπουδάσουν εξαιτίας της επιπολαιότητας, προχειρότητας και προκατάληψης ενός άλλου Υπουργείου;

Το πνεύμα του νόμου δεν ήταν σε καμία περίπτωση να επιτρέψει την παρεμπόδιση των **μαθητών με σοβαρές παθήσεις** να τύχουν της βοήθειας του νόμου για να μπορέσουν να σπουδάσουν, κάθε άλλο μάλιστα. Οι σχολές όφειλαν με μεγάλη φειδώ και περισσή ευθύνη να χρησιμοποιήσουν το δικαίωμα που τους δίνει ο νόμος να απορρίψουν κάποιες κατηγορίες ασθενών μαθητών με γνώμονα αποκλειστικά το καλό των μαθητών και το Υπουργείο Παιδείας όφειλε να διασφαλίσει την ορθότητα, νομιμότητα, δικαιοσύνη και ευαισθησία της διαδικασίας.

Επιπλέον ένα **Κράτος Πρόνοιας** και **Δικαίου** οφείλει να έχει τις δομές που θα λειτουργήσουν συμβουλευτικά και υποστηρικτικά για τα παιδιά ώστε να επιλέξουν το καλύτερο είτε αυτά είναι υγιή και **αρτιμελή** είτε όχι, με σεβασμό κάθε φορά στις ιδιαιτερότητες και τις επιθυμίες τους.

Τα **παιδιά με σοβαρές παθήσεις** και αναπηρίες γνωρίζουν καλύτερα από κάθε άλλον τις δυνατότητες και τις δυσκολίες της κατάστασής τους. Δεν χρειάζονται επιπλέον εμπόδια, περιορισμούς και απαγορεύσεις από το οργανωμένο κράτος. Χρειάζονται **πρόσβαση, υποστήριξη, ώθηση**.

Επειδή θεωρώ ότι καταστρατηγούνται βάνουσα τα δικαιώματα μιας μεγάλης μερίδας συμπολιτών μου, και που γι αυτό το λόγο προσβάλλεται η προσωπικότητά μου ως πολίτη, επιφυλάσσομαι για κάθε νόμιμο δικαίωμά μου.

Ζωή Εύδου